

blandt de af Thingets Medlemmer, der bære-
 belde Forretningsordenen, saa er jeg dog saa
 lidet fast i den, at jeg lige indtil imorges havde
 den Formening, at der ved denne indledende
 Behandling ikke kunde forekomme nogen Op-
 fordring for mig til at tage Ordet. Jeg havde
 foreslået mig, at, efterat det Udvalg, som er
 nedsat for at prøve de Forslag til Love, der
 udgaae fra enkelte Medlemmer, — efterat dette
 havde erklæret sig for, at mit Forslag kunde
 komme til Behandling i Thinget, vilde der ikke
 gives mig Anledning til at tage til orde, for
 specielt at anbefale, at det da ogsaa virkelig
 maatte komme idetmindste til den foreløbige
 eller, efter Forretningsordenens Udtryk, første
 Behandling. Jeg er imidlertid idag af flere
 Medlemmer bleven gjort opmærksom paa, at
 det forholder sig anderledes i saa Henseende;
 og jeg er derhos ogsaa bleven opmærksom paa,
 hvad jeg ikke havde ventet, at der hos nogle
 af det ærede Things Medlemmer, turde være
 nogen Tvivl om, hvorvidt det maatte være
 rigtigt at lade dette Forslag faae Fremme her
 i Thinget, at lade det komme endogsaa blot
 til første Behandling. Under disse Omstændig-
 heder holder jeg det for min Skyldighed imod
 den Sag, som jeg ønsker at fremme, at for-
 søge paa med nogle faa Ord i saa Henseende
 at rede for mig og at anbefale mit Forslag til
 idetmindste at vorde taget under Behandling
 af det ærede Thing.

Det er ikke blot min Overbeviisning, men
 jeg troer Enhvers Overbeviisning, som har
 klaret det for sig og veed, hvad en Lovs Na-
 tur egentlig er, at i Almindelighed taget, da
 er en Lov Noget, som gaaer ud paa at for-
 byde, at true og at straffe. Ikke desto mindre
 forekommer det mig, idetmindste efter den Sprog-
 brug, jeg kjender til, og navnlig ogsaa paa
 Dansk, at der kan gives „Love“ af en anden
 Betskaffenhed, at det Navn ogsaa kan gives
 Regler og Bestemmelser, som ikke nærmest gaaer
 ud derpaa, men som nærmest ere bestemte til
 at meddele en vis Frihed, visse Rettigheder,
 under nærmere Bestemmelser desangaaende. Og
 jeg har saaledes for min Deel, skjøndt jeg ikke
 har oplevet denne Tid, dog i mine Barn-
 domsaar ligesom endnu kunnet høre en Efter-
 klang fra en Tid i Danmark, da det var

eiendommeligt for Tilstandene her inde, at hvad
 der udgik fra den souveraine Konge under
 Navn af Lov, det var især saadanne Foran-
 staltninger, det var Bestemmelser, som gik ud
 paa at løse Baand, at skænke Frihed, at ind-
 romme Rettigheder, — jeg har, synes mig,
 hørt en Efterklang fra den Tid, som Digteren
 i mine Tanker godt har beskrevet, idet han
 sammenligner den med de samtidige Begiven-
 heder i Frankrig og trindt omkring i Europa
 under den første Revolution, og siger: her lød
 det ogsaa: „Smaa op, og Store ned“,
 men det lød ikke saa under Borgerkrig og
 vilde Oprørs-Naab, men det lød under Jubel-
 sangen:

„Leve Kongen! Konger leve!

Som til Lov gjør Frihedsbreve.“

Og denne Melodi, mine Herrer, denne Melodi
 er bleven opfrisket for mine Øren i Frederik den
 Sjettes sidste Dage, dengang han gav os den
 nu maaskee ikke allevegne nok vurderede Stænder-
 Indretning, og i Christian den Ottendes Dage,
 dengang han gav os Communallovgivningen,
 og endnu vel mangen Gang ellers. Men den
 er fremfor Alt bleven bleve opfrisket for mine
 Øren under den nuværende Konges Regjering,
 da det har aabenbaret sig i et stort Exempel,
 som har lyst vidt omkring over Europa, at
 her boede ganske rigtigt en Konge, som fortjente
 et „Leve“, især ogsaa af den Grund, at han
 fremfor alle Andre havde lyst til at gjøre Fri-
 hedsbreve til Landslov. Det er i Overeens-
 stemmelse med Forestillingen om, at Saadant
 ogsaa kan kaldes Lov, og i Overbeviisning
 om, at der endnu paa mange Steder er Traag
 til at gjøre Frihedsbreve til Landslov, ogsaa
 i det Mindre og i det Enkelte, at jeg har
 været betænkt paa at stille det lille Lovforslag,
 som jeg hover at anbefale til det ærede Things
 Opmærksomhed. Og jeg vil ved denne Leilig-
 hed, og tør det maaskee, strax berøre et andet
 Punct: det er Forholdet imellem begge Thing.
 Det er blevet udtalt, vel, Gud ske Lov, ikke
 i Grundloven, men det er blevet udtalt af
 Mange, hvor man har yttret sig om Grund-
 loven og Danmarks nuværende Statsforfat-
 ning, at dette Thing var nærmest bestemt til
 at være, som man udtrykker sig paa Latin, en
 modererende Magt, det er vel altsaa paa Dansk